

De Geest van Pee Klak

De Geest van Pee Klak

Els Vermeir

© 2015

By Els Vermeir, Patrick Bernauw & vzw de Scriptomanen
Idee, concept & productieleiding: Patrick Bernauw
Vormgeving: Jeroen Bernaer

www.scriptomanen.org – www.peaklak.be
Contact: info@peaklak.be

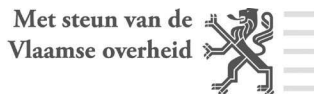
Deze POD uitgave werd gefaciliteerd door:
www.schrijverspunt.nl – www.clusteruitgeverij.org

Wettelijk Depot D/2015/12.262/1
ISBN 978-94-6266-084-7
NUR 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Opvoeringsrechten. *Het gebruik van de teksten en scenario's in dit boek is vrij voor alle niet-commerciële of educatieve doeleinden, en in de privé sfeer. In geval van commercieel gebruik, of bij commerciële publieke opvoeringen, in welke vorm dan ook, waarvoor een toegangsgeld of een uitkoopsom of een andere vorm van vergoeding wordt gevraagd, is de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever vereist en is het wettelijk gewaarborgde auteursrecht/opvoeringsrecht van toepassing.*

INHOUD

DEEL 1: DE GEEST VAN PEE KLAK

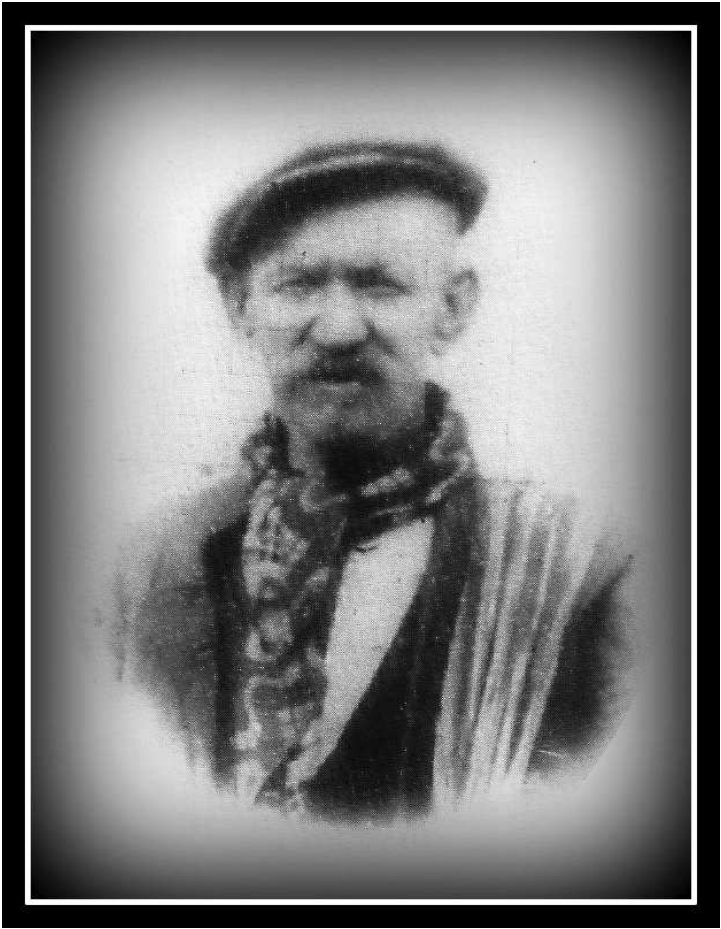
Hoe het allemaal begon (of toch had kunnen beginnen)	13
In de voetsporen van Pee Klak, een literaire wandeling	19
Eerste interview: De terugkeer van Pee Klak	27
<i>Liedje: En is dat hier een holleblok?</i>	31
<i>Liedje: Het liedje van Pee Klak</i>	33
<i>Liedje: Ons Anna</i>	34
Tweede interview: Pee Klak op vrijersvoeten	37
<i>Liedje: Germaineke</i>	42
<i>Liedje: Zozeffen</i>	44
Derde interview: Hemelse streken	45
<i>Liedje: Er zat een rat</i>	48
<i>Liedje: Carnaval in Wies</i>	49
Vierde interview: Een hart van koekebrood	51
<i>Liedje: Sarlowieke</i>	57
<i>Liedje: Ooit ging Pee</i>	59
Vijfde interview: De strijd is gestreden	61
<i>Liedje: De loteling</i>	64
<i>Liedje: In Moorsels beemd</i>	65
Het proces-Pee Klak	67

DEEL 2: ROND HET BOEK “PEE KLAK” VAN BEN. PUTTEMAN

Liedjes vermeld in de vierde uitgave van het boek	86
Liedjes vermeld in de tweede uitgave van het boek	94
Woordenschat	97

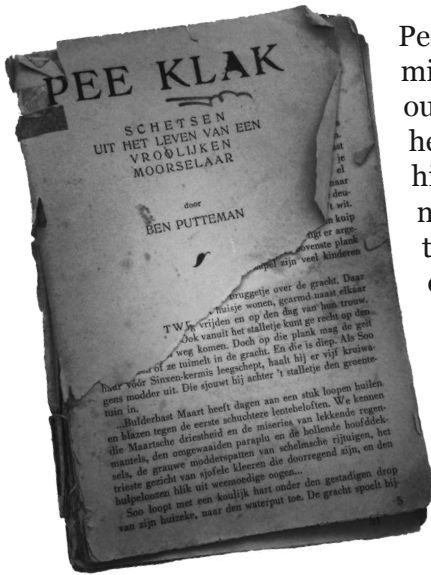
DEEL 3: PEE KLAK, EEN GUDULIAANSE WANDELING 137

Voor mijn lieve meter...

Deel 1
De Geest van Pee Klak

Hoe het allemaal begon (of toch had kunnen beginnen)

Pee Klak was een vage herinnering uit mijn kinderjaren. Ooit hadden mijn ouders wel een paar straffe verhalen over hem verteld en me het huis gewezen waar hij nog had gewoond. Maar die herinneringen waren al lang in de nevelen der tijd verdwenen, toen ik een tijdje geleden op de ouderlijke zolder een vergeeld boek vond over Pee Klak.

De titelpagina was voor de helft weggescheurd en hier en daar ontbraken een paar bladzijden, waardoor ik een stukje van de tekst miste, maar het boek intrigeerde me en ik zette me gretig aan het lezen. Ik moet bekennen dat de schelmenstreken van

deze Pee een vergelijkbaar effect op me hadden als *De Leeuw van Vlaanderen* op *De Witte van Zichem*. Met andere woorden: ik raakte er compleet van in de ban. En zoals het wel vaker gaat na een toevallige ontdekking, begon de naam Pee Klak plots overal op te duiken. Alsof iedereen net nu dezelfde vondst had gedaan. Ik begon me zelfs af te vragen of de geest van Pee Klak soms weer tot leven was gekomen en in ons dorp rondwaarde.

Het toeval (of was het geen toeval?) zorgde ervoor dat mijn pad werd gekruist door drie 'ridders', die op uiterst professionele wijze ten strijde trokken tegen ongenode geesten. De *Belgian Paranormal Investigators* hadden zich tot doel gesteld vreemde verschijnselen op wetenschappelijke wijze te verklaren. Wat hen meestal ook lukte.

Ik vroeg me af of ze ook de geest van Pee Klak konden opsporen. Ze gingen gretig in op mijn uitdaging: ofwel zouden ze ongetwijfeld iets als magnetische golven of straling vaststellen, ofwel... zouden ze erin slagen de enige echte geest van Pee Klak te detecteren. En dus spraken we af, op een mistige herfstavond, om in Moorselse velden en bossen op spokenjacht te gaan. Ik geloofde er eerlijk gezegd niet zo in, en toch had ik de hele dag rondgelopen als een prille tiener die hoopt op de

komst van Sinterklaas: in gespannen verwachting, gecombineerd met de (meer dan terechte?) vrees voor ontgoocheling.

Maar goed... gewapend met de commercieel gekleurde gedachte dat een open geest méér beleeft, wandelde ik naar de plaats van afspraak. De 'setting' was trouwens opgetrokken uit pure nostalgie: het cafeetje waar we hadden afgesproken, met zijn ouderwetse verlichting, aftandse meubels en de geur van verschaald bier, leek op zich al in staat om de geesten uit vervlogen tijden weer tot leven te wekken.

Even later sijpelde de bende jonge honden, de geur van avontuur in de neus, het etablissement binnen. De 'ghostbusters' toonden me eerst hun apparatuur. Toegegeven: ze zagen er best wel indrukwekkend uit, al die infrarood- en ultravioletcamera's, om nog maar te zwijgen van de K2-meter. Ook hun uitleg over een 'cold spot' of een 'E.M.F.'¹ klonk uiterst realistisch.

Het schemerdonker had de omgeving intussen geruisloos toege-dekt, als een sneeuwtafijl. Hoog tijd dus om als een meute geweerloze jagers het bos in te trekken. Nog meer nostalgie! Waar was de tijd dat we in Ardense bossen deelnamen aan nachtelijke chirotochten?

Ik grinnikte om de ene straatlantaarn aan het begin van het boswegeltje, die clichématig stond te flikkeren, rood van schaamte omdat haar 'mankement' wat al te doorzichtig opgezet leek te zijn. Verder werd de stilte van de nacht enkel onderbroken door het woedende protest van een troep ganzen, verontwaardigd dat we op dit ontielijke uur hun slaap durfden verstoren. We hielden er dapper de pas in, en als ik er aan terugdenk, waren zwaaiende armen en Urbanus-getinte stapliedjes het enige wat ontbrak.

Het avontuurgehalte kreeg een stevige 'boost' toen een plots opkomende mistbank de zichtbaarheid drastisch deed dalen. Net als de gevoelstemperatuur, trouwens.

'Zaklampen uit!' klonk het onverbiddelijke bevel van onze meestertovenaar. 'Laat je ogen en oren wennen aan de nacht. Pas dan kun je schaduwen zien of stemmen horen.'

Een nerveuze spanning maakte zich van mij meester. Stel je voor dat ik werkelijk de geest van een beruchte volksfiguur als Pee Klak zou ontmoeten! Alleen al het idee contact te kunnen leggen met het

1 ElectroMagnetic Field

hiernamaals, was hallucinant... maar wat een inspiratie zou ik niet putten uit mijn gesprekken met de man! Hij kon me uit de eerste hand vertellen hoe het leven hier in Moorsel was, al die jaren geleden. Of hoe hij zich werkelijk had gevoeld, bij zijn schelmenstreken. Ik zag de titel van het boek al voor me: *Pee Klak – Zijn Eigen Visie. Of Het Ware Verhaal van Pee Klak.*

Maar de geest van onze vriend Pee vertrouwde het zaakje blijkbaar niet. Hij liet onze spokenbezweerder rustig roepen in de woestijn der Moorselse beemden. Misschien hielden we het te snel voor bekeken. Heeft een geest niet net als een wilde kat tijd nodig om zijn schuwheid te overwinnen? En duurt het niet nog langer om onze moderne, computergestuurde breinen te laten afkicken van de voorgekauwde realiteit?

Hoe het ook zij, de enige dwaallichtjes die we bespeurden, waren afkomstig van in de verte voorbijflitsende wagens. De kerkklok had intussen al middernacht geslagen en mijn begeleidende spokenjagers besloten er de brui aan te geven. Hoewel ik nooit echt geloofd had dat we wat dan ook zouden ontdekken, was ik toch enigszins ontgoocheld. We namen afscheid op de plaats waar de paranormaal onderzoekers hun wagen hadden geparkeerd. Ikzelf was te voet en stapte aan een snel tempo verder, gehaast om weer in de bewoonde wereld te komen. Ik wenste dat ik voor één keer niet zo milieubewust was geweest en ook de auto had genomen. Dan hoefde ik nu niet op mijn eentje naar huis, door het duister en de kou.

En toen zag ik in de verte plots een klein lichtje op en neer bewegen. Het kwam langzaam mijn richting uit. Ik voelde hoe mijn hart feller begon te slaan en slikte moeizaam.

‘Komaan,’ pompte ik mezelf moed in, ‘je gelooft toch niet echt dat spoken bestaan?’ Een klein stemmetje diep in mijn hoofd argumenteerde dat ik daar eigenlijk beter wel in kon geloven, want dat het misschien veel gevaarlijker was om op dit uur van de nacht echte mensen te ontmoeten...

Het lichtje was intussen tot op een paar meter afstand genaderd en ik kon vaag de contouren van een man ontwaren.

‘P... P... Pee, zijt gij dat?’ klappertandde ik.

Het bleef even stil en toen grinnikte de schimmige figuur:

‘Welja, Pee... zo noemen ze mij wel eens! Kent jij mij misschien?’

‘N... neen, maar ik heb al veel over u gehoord, en ik heb uw levensverhaal gelezen.’

‘Ah, da’s fijn! Dat doet me plezier!’

Voor een spook klonk Pee best sympathiek.

‘Zijt ge dan... op spokenjacht of zo?’

‘Euh... ja... euh... zo kunt ge ’t misschien wel noemen. Eigenlijk stond ik op u te wachten.’

‘Op mij?! En wat wilt ge dan wel van mij?’

Ik aarzelde even, kneep in mijn arm om te zien of ik niet droomde. Het deed behoorlijk pijn, dus ik was blijkbaar nog wakker. Was het niet aanmatigend van me een dode te willen interviewen? Misschien is het wel absoluut taboe voor geesten om aan een levende te vertellen over de andere kant. Maar goed, de man klonk vriendelijk en vragen staat vrij, dus...

‘Eigenlijk zou ik graag een boek schrijven en ik had gehoopt dat u me daarbij kon helpen. Om Pee Klak eens op een andere manier te belichten...’

‘Awel, dat is een goed idee!’

Er viel een pak van mijn hart, maar de doorstane angst en de kou die stilaan tot op mijn botten begon door te dringen, deden me klappertanden.

‘Ik zie dat ge ’t koud hebt,’ zei de man die beweerde Pee te zijn. ‘Laat ons ergens binnen gaan. Is er hier geen café in de buurt?’

Het was weekend, en het dorpsplein was niet ver meer. Ik stelde ‘Pee’ voor me te volgen. Bij *Gudul* brandde gelukkig nog licht. Zodra ik de deur opende, stroomde een behaaglijke warmte me tegemoet. We namen plaats aan het enige tafeltje dat nog vrij was.

‘Ah, bij Gudul!’ glunderde hij. ‘Dat komt goed uit!... ‘k Heb gehoord dat ze hier Pee Klakbier hebben. Dat heb ik nu altijd al eens willen proeven!’

En zodra Peter hem zijn pint had gebracht, nam hij een flinke teug en likte dan het schuim van zijn scheve snor. Ja, met die snor en dat licht loensende oog zag hij er zelfs uit zoals ik me Pee Klak had voorgesteld.

‘Man, man, man... dat smaakt! Ik kan me de tijden niet meer

herinneren dat ik nog een biertje gedronken heb. Daar zou een mens zijn ziel voor verkopen. Geef mij er nog eentje en ik vertel u alles wat ge wilt!

En zo komt het dat ik gedurende enkele maanden geregeld een ontmoeting had met een wat mysterieuze man, die beweerde Pee te zijn. Hoe die ontmoetingen verliepen, leest u verder in dit boek. En of het werkelijk Pee Klak was? Tsja, oordeel zelf maar...

Els Vermeir